

1. Quina valoració feis de la gestió de la Conselleria d'Educació en aquests quatre anys de legislatura?

Davant l'evidència no em queda més remei que valorar-la negativament. El fet d'apostar per dues línies educatives, una protegida i ben dotada, la concertada; i una altra de desatesa i mal dotada, la pública, és una de les principals raons de la nostra crítica. Tampoc no creim ètica la venda de "fum" amb finalitats electorals o de distracció de l'atenció de la ciutadania, que ha estat un mètode constant durant la legislatura. La lliure elecció de centre, el model trilingüe o l'elecció de la llengua a educació infantil en són exemples.

L'existència d'una manifesta manca de coordinació i, a vegades, el desencontre entre les diferents direccions generals ha incidit negativament en el bon funcionament dels centres públics. La gestió de l'IBISEC ha estat erràtica i contradictòria. S'haurien de revisar els deutes adquirits, les tardances en els pagaments i les maneres de fer-los.

És lamentable la suplantació del projecte i la dotació de les TIC als centres amb els diners procedents del conveni amb el MEC per a biblioteques, que ha quedat reduït a material informàtic. Són també dignes de mencionar la inoperància de l'observatori de la convivència escolar o les despeses del Consell Escolar.

Amb el que som especialment crítics és amb la gestió de l'escolarització d'alumnes, perquè hi ha hagut una adjudicació poc clara, sobretot en referència a l'alumnat d'incorporació tardana i als immigrants, que acaben quasi exclusivament en centres públics.

Com també ho som amb la recol·locació d'alumnat que per motius d'expedients disciplinaris és canviat de centre.

És lamentable la deixadesa pel que fa al patrimoni cultural, cosa que ha fet que el Ministeri de Cultura hagi hagut d'intervenir. Així mateix, també ho és la situació dels elements culturals que s'han destruït pel foc i d'altres per les màquines.

Salvaríem de la mala gestió la progressiva informatització dels centres i el seguiment de la planificació per construir nous centres educatius.

Dolenta, bastant dolenta. Davant la impossibilitat de complir les promeses electorals del Partit Popular (lliure elecció de centre, bilingüisme...) s'ha desplegat una campanya demagògica des del Govern, adreçada a crear problemes entorn de falsos objectius: titulacions de llengua catalana, trilingüisme...

En realitat, la Conselleria d'Educació ha defugit afrontar els problemes estructurals del sistema educatiu. En comptes de treballar per a una educació de qualitat per a tothom, ha donat ales al populisme, al clientelisme i a la demagògia, afavorint les classes més elitistes, ha creat problemes on no n'hi havia i ha agreujat els existents.

De fet, tot es redueix a la incapacitat d'establir prioritats adequades en la gestió educativa: la lluita contra l'abandonament d'estudis, la millora de les competències bàsiques, la necessària planificació, reforma i construcció de nous centres educatius, un procés d'escolarització just, l'atenció a la diversitat, la integració efectiva dels immigrants i l'establiment d'un marc de convivència escolar fonamentat en el respecte no han format part, desgraciadament, del discurs del Govern.

La gestió de la Conselleria d'Educació, com la de qualsevol departament de l'Administració, té llums i ombres. Entre els aspectes positius cal destacar algunes millores salarials i de jornada del professorat, els acords amb la concertada, les inversions en nous centres públics i noves línies en els centres concertats més demandats i la concertació del batxillerat.

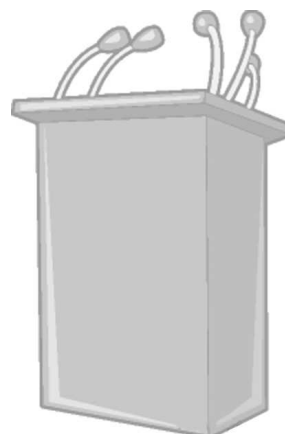
Les ombres corresponen, fonamentalment, als atacs que ha sofert l'ensenyament en llengua catalana mitjançant el Decret de trilingüisme. Des d'Unió Mallorquina pensam que la implantació d'un model trilingüe -que, a hores d'ara, es planteja, fins i tot, el Govern de la Generalitat catalana- no pot esser excusa per retallar l'ensenyament en català d'aquells centres que han optat per un model d'immersió. Cal respectar l'autonomia de cada centre per a fixar el seu model lingüístic dins el marc de la LNL.

Tampoc no ens sembla adequada la política de manteniment de les instal·lacions dels centres públics. Tal vegada la Conselleria i els ajuntaments haurien d'haver signat convenis marc per millorar-la.

D'altra banda, sembla que les polítiques per acabar amb el fracàs escolar no han aconseguit aturar l'allau de joves que abandonen prematurament el sistema educatiu i que ens situen entre les comunitats amb pitjors resultats en aquest aspecte. Així mateix, segueix sense complir-se el manament constitucional de gratuïtat pel que fa als llibres de text de l'ensenyament obligatori.

La valoració no pot ser més negativa. S'ha gestionat des de la improvisació en alguns casos i des de l'arbitrarietat en tota la resta. No s'han volgut enfrontar els veritables problemes del nostre sistema educatiu, al contrari s'han agreujat amb unes polítiques que han tendit a afavorir els centres educatius més elitistes en detriment de l'escola pública. Així mateix s'ha barrat el pas a qualsevol participació de la comunitat educativa i en conseqüència s'ha provocat que hi hagi un sentiment d'abandó cada vegada més generalitzat.

2. Quant al finançament d'Educació, quina és la posició del vostre grup? Creis que hi hauria d'haver una Llei de Finançament? Quin percentatge del PIB de les Illes destinaríeu a Educació?

La LOE és la primera llei educativa que va acompanyada de finançament.

El nostre objectiu és augmentar el pressupost anual destinat a educació, seguint les recomanacions de la Unió Europea, amb la finalitat d'assolir en el menor temps possible un pressupost en educació equivalent al 6% del PIB.

L'educació serà la nostra primera prioritat perquè educar equival a sembrar igualtat d'oportunitats, invertir en ciutadans i ciutadanes amb opinió i, per tant, en democràcia i a fer, a més, una aposta per la millor economia. No hi ha economia bona sense un capital humà preparat.

Francesc Antich, candidat del PSIB-PSOE

Des del moment que el PP acceptà unes transferències mal dotades, la insuficiència del pressupost ha estat una constant del sistema educatiu a les Illes Balears. I amb l'increment de les necessitats del sistema educatiu balear, a causa dels canvis socials, tecnològics i demogràfics, encara s'ha fet més evident el dèficit crònic i estructural en matèria d'educació.

El programa electoral del BLOC contempla aconseguir que el 6% del PIB de les Illes Balears es destini a educació, per tal de tenir una autonomia plena per dissenyar el model educatiu i els recursos econòmics per desenvolupar-lo. I un dels primers objectius que ens plantejam és precisament impulsar una Llei de finançament del sistema educatiu que permeti a l'Administració educativa disposar dels recursos necessaris.

Si el nou Estatut, que ara tant defensen (fins i tot aquells que no el volien reformar), hagués incorporat el concert econòmic solidari que vàrem proposar els partits que formam part de la coalició, a hores d'ara ja estariem en disposició de rebre els recursos necessaris per a garantir un sistema educatiu de qualitat, però haurem d'esperar a aprovar una llei de finançament.

Unió Mallorquina

El finançament de l'educació és una qüestió estratègica de primer ordre per a Unió Mallorca. Un cop desplegada la normativa de desenvolupament de la LOE, caldria fer la nostra pròpia Llei General d'Educació de la CAIB, per tal de tractar amb el màxim de consens possible aquells aspectes que requereixen una base normativa forta, com ara el finançament.

També és cert que això depèn d'altres administracions, com la de l'Estat, que fins ara no ha reconegut l'esforç pressupostari fet a les illes amb recursos més aviat escassos.

De tota manera, a més d'una millora en el finançament, és precís racionalitzar la despesa.

Per la coalició PSM-Els Verds de Menorca l'educació ha d'ésser considerada una prioritat absoluta. Allò que ara se'n diu un "sector estratègic". Considerem que sense unes fortes inversions en educació és impossible aconseguir una millora en els resultats acadèmics, però és que a més no té sentit invertir en I+D, o en la qualificació dels treballadors, sinó

enfrentem l'arrel del problema: aconseguir una educació de qualitat. Només amb una inversió en tots els camps de l'educació aconseguirem una societat culta, autònoma i també més econòmicament competitiva i manco dependent. Per això cal evidentment una Llei de Finançament. Una llei de finançament d'àmbit estatal, que per cert hauria d'haver acompanyat la LOE, però també una llei de finançament de l'educació de les Illes Balears que planifiqui, seqüenciï i comprometi fons per objectius concrets, temporalitzats i periòdicament avaluable. En aquest sentit la nostra proposta és, com ja ho va ésser el 2003, dedicar el 7% del nostre PIB al finançament de l'educació. A tot això, per ser justos, cal afegir que l'espoli fiscal que pateixen les Illes Balears i que, tot sigui dit, el nou Estatut no soluciona, fa difícil aquest objectiu. Si més no, els partidaris d'aquest Estatut assegurin -malgrat això no es reflecteixi enlloc del text- que suposarà un ingrés addicional de 2.500 milions d'euros. Si fos així, exigim que aquesta millora financera reverteixi en els pressupostos d'educació. Ja no ens faltaria res més que tot es dediqués a infraestructures sobredimensionades i a polítiques propagandístiques. Posar remei a les mancances del sistema educatiu hauria d'ésser, i així ho exigirem, el primer objectiu a què s'ha d'adreçar qualsevol increment financer que arribi a les Illes Balears.

3. Creis que el desplegament de la Llei d'Ordenació Educativa (LOE) afectarà l'autonomia de gestió i planificació de la política educativa de les Illes, com ja està afectant la de Catalunya? Pensau que reforçarà o erosionarà les característiques lingüístiques i culturals pròpies d'aquesta terra?

En absolut, ens trobam davant una llei marc que preveu entre els seus principis l'autonomia per establir les actuacions organitzatives i curriculars i adequar-les d'acord amb les competències i responsabilitats que corresponen a l'Estat, a les comunitats autònomes, a les corporacions locals i als centres educatius. També preveu la cooperació entre l'Estat i les comunitats autònomes per a la definició, l'aplicació i l'avaluació de les polítiques educatives.

Si us fixau, el PP vol imposar a les comunitats autònomes que governa un model uniforme, i, de fet, ha anunciat que posarà molts d'entrebancs per desenvolupar la LOE, llei que, d'altra banda, declara explícitament, entre els seus objectius, *"la formació en el respecte de la pluralitat lingüística i cultural d'Espanya i de la interculturalitat com a element enriquidor de la societat i la capacitació per a la comunicació en la llengua oficial i cooficial..."*.

Les lleis estatals sempre tendeixen a retallar competències de la gestió autonòmica -pareix que certs sectors encara no han assumit la descentralització autonòmica. La LOE ho feia de manera descarada i en certa mesura la LOE ho intenta. Però si hi ha voluntat política d'evitar-ho, es pot evitar, no debades l'Estatut ens atorga les competències en educació.

En matèria lingüística i cultural, no hem d'oblidar que és la Comunitat Autònoma de les Illes Balears qui té la competència exclusiva en matèria d'ensenyament de la llengua catalana, per tant aquí no val cap excusa, reforçar o erosionar les característiques lingüístiques i culturals pròpies d'aquesta terra, només depèn de la voluntat política dels governants de les Illes Balears. I des del BLOC, evidentment, apostam per reforçar-les.

Unió Mallorquina

Ens remetem a la resposta anterior. Si a les Illes aconseguim elaborar la nostra pròpia Llei General d'Educació dins el marc de la LOE, pensam que no té per què produir-se aquesta pèrdua d'identitat, sempre i quan s'aconsegueixi reforçar els seus aspectes cabdals.

Hem de partir d'una realitat inqüestionable: qualsevol normativa d'àmbit estatal tendeix a retallar les competències autonòmiques. La LOE no n'és una excepció. El seu desplegament sí afectarà la gestió i planificació de la política educativa a les nostres illes. Ara bé, malauradament ho farà en un sentit molt diferent a com ho està fent a Catalunya. Si el govern de la Generalitat catalana reivindica el seu espai de decisió i denuncia la invasió competencial que la llei estatal suposa, a les Illes Balears el perill és un altre si el Partit Popular segueix al Govern: la concertació entre les autonomies governades pel Partit Popular, a fi de descafeïnar els aspectes més progressistes de la LOE, establir coneixements

comuns de caire "espanyol" en el percentatge de desenvolupament curricular que els hi pertoca i, en definitiva, aprofitar l'avinentsa per jugar una estratègia partidista dissenyada a Madrid sense tenir en compte en cap moment els interessos dels ciutadans de les Illes Balears. Des del PSM-Verds exigim, i de formar part del Govern de les Illes Balears ho seguirem exigint, que es vetlli per l'autonomia de les Illes Balears en gestió educativa rebutjant qualsevol invasió competencial.

Respecte a si la LOE reforçarà o erosionarà les nostres característiques culturals i lingüístiques, considerem que això ara per ara és un debat estèril. Perquè ara per ara qui les erosiona, amb una estratègia ben planificada i fredament executada, és el propi Govern de les Illes Balears. L'actual Govern de la nostra terra és el pitjor enemic de la nostra llengua i cultura. Un canvi és necessari i només amb un govern que defensi fermament els nostres trets d'identitat podrem fer front a qualsevol ingerència de la legislació estatal.

4. Com solucionaríeu el problema de la pèrdua de poder adquisitiu de les treballadores i dels treballadors públics de les Illes Balears? Si sou partidaris de l'equiparació del "plus d'insularitat" de les Illes Balears amb el de les Illes Canàries, com i quan l'aplicaríeu?

La pèrdua del poder adquisitiu de les persones que treballen és per a mi una preocupació que sempre tenc present. El treball ha de ser justament remunerat, però no sols em preocupa la part econòmica, que sens dubte és fonamental, sinó també les condicions laborals, la satisfacció personal i professional del treballador i el reconeixement de la seva feina.

Som partidari d'un plus d'insularitat que equipari el nivell de vida dels illencs amb els que viuen a altres indrets de l'Estat. També és evident que el plus d'insularitat no pot ser uniforme, ha de preveure la doble i triple insularitat del nostre arxipèlag. L'aplicació d'aquest plus s'iniciaria el 2008.

La proposta del BLOC és l'aplicació immediata de l'equiparació amb el complement d'insularitat amb el de Canàries, ho hem reclamat moltes vegades i ho seguim defensant.

Pel que fa a la pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors i treballadores del sector públic, les possibles solucions s'han de plantejar i consensuar en el marc global de les negociacions laborals i salarials amb els sindicats.

Gabriel Barceló, candidat del Bloc per Mallorca

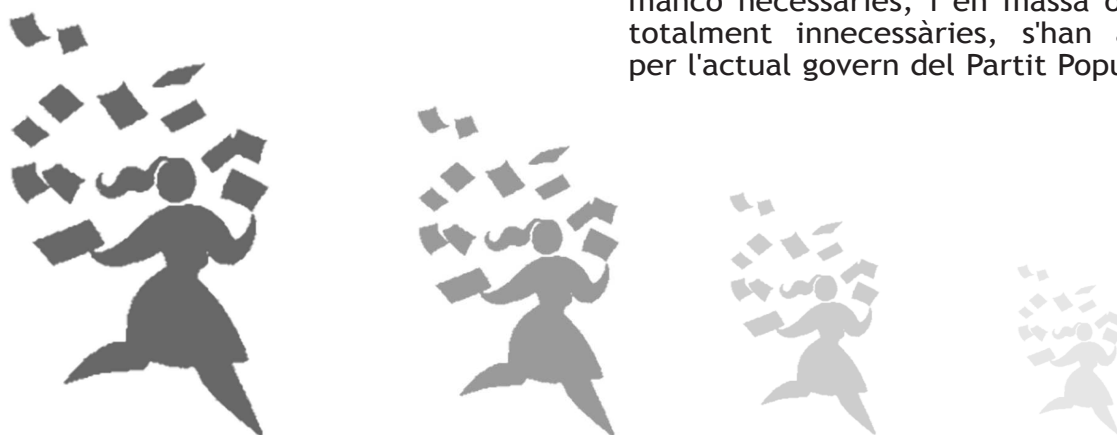
Pensem que s'ha d'avançar en la millora de les condicions laborals -salarials i no salarials- dels treballadors de l'ensenyament de les Illes, tant del sector públic com del concertat.

Maria Antònia Munar, candidata d'Unió Mallorquina

Hem de partir d'una reflexió inicial. Des del PSM-Verds pensem que és urgent la valoració social dels treballadors i treballadores del sector públic, amb especial de l'ensenyament, i som ben conscients que aquesta posada en valor passa indefugiblement, entre d'altres mesures, per un sou digne i amb un poder adquisitiu que no minvi any rere any. Llavors tornem a parlar de prioritats. És cert que s'ha de reivindicar que des de Madrid es faci un esforç en aquest sentit i que se cerquin fórmules per compensar la insularitat però, al nostre entendre, independentment de quan el Govern de l'Estat satisfaci aquestes reivindicacions, una de les primeres mesures que hauria de posar en marxa el Govern sorgit de les eleccions de maig és l'aplicació immediata d'un plus que compensi els desavantatges econòmics que suposa el fet insular. Som conscients que això suposa una gran despesa econòmica, però sens dubte és assumible si es té en compte que d'altres despeses molt manco necessàries, i en massa ocasions totalment innecessàries, s'han assumit per l'actual govern del Partit Popular.

5. Quina és la valoració que feis de la política lingüística de la Conselleria d'Educació? Què pensau de l'elecció de llengua a educació infantil? Creis que el trilingüisme ha de retallar hores al català? Quin seria el vostre pla d'actuació en matèria de Normalització Lingüística?

La Conselleria ha duit a terme polítiques de maquillatge electoralista i ha creat més conflictes que solucions. Els socialistes tenguérem la responsabilitat educativa durant molts d'any i mai no generàrem cap tipus de confrontació amb motiu de normalització lingüística i així pensam continuar. El tema de la llengua és un tema delicat i amb connotacions afectives, en què ha de pesar més el seny que la irracionalitat o l'electoralisme.

El fet que els ciutadans de les Illes Balears puguin dominar tres idiomes em sembla magnífic. Com arribar-hi és el que em preocupa, perquè no exclogui ningú i, sobretot, si és en detriment de les llengües oficials, el català i el castellà.

La política lingüística ha estat nefasta, no només no s'ha avançat sinó que, per primera vegada en la història de la democràcia, s'ha reulat, sembla talment com si l'objectiu del PP fos reduir la llengua catalana a una trista caricatura folkloritzada. El director general de Política Lingüística passarà a la història com a exemple d'allò que no ha de fer una persona que ocupa aquest càrrec.

Dins l'àmbit educatiu, l'elecció de llengua a infantil i el trilingüisme no són més que mesures

demagògiques i segregacionistes que el Govern del Partit Popular ha posat en marxa per dues coses: en primer lloc, per amagar l'incompliment de moltes de les seves promeses i, en segon lloc, per contentar els sectors més reaccionaris que quan parlen de bilingüisme, en realitat, allò que demanen és el monolingüisme castellà.

Per impulsar el coneixement i l'aprenentatge de l'anglès no és necessari retallar l'horari de català; de fet abans que el Partit Popular parlés de trilingüisme ja hi havia centres educatius que duïen a terme experiències d'aprenentatge d'un tercer idioma que funcionen i en cap cas s'ha retallat els horaris de català. Aquesta és la proposta del BLOC: anglès per a tothom, sense renunciar a l'objectiu general de normalitzar la llengua dins la societat.

El català ha de ser la llengua principal de l'ensenyament. Això vol dir que ha de ser la llengua amb què es vehiculin els ensenyaments i les activitats extraescolars i ha de ser la llengua per defecte de les relacions internes i externes dels centres escolars.

Però la llengua catalana també ha de ser eina d'integració i cohesió socials. Per això cal recuperar la coordinació institucional en matèria de Política Lingüística i completar el Pla general de normalització lingüística de les Illes Balears, que la Ponència de Planificació del Consell Social de la Llengua va deixar en una fase molt avançada d'elaboració al final de la legislatura anterior. Aquest pla preveu actuacions destinades a bona part de la societat (institucions públiques, mitjans de comunicació i indústries culturals, sistema educatiu, joventut, oci i lleure, món sanitari, món empresarial, etc.) i suposaria un full de ruta molt vàlid per orientar la política lingüística del futur, amb el valor afegit d'haver estat consensuat. La feina estava molt avançada però, en quatre anys, el Partit Popular ha estat incapaç de convocar ni una sola vegada el Consell Social.

Unió Mallorquina

Ja hem apuntat que la valoració de la política lingüística del Govern és negativa. I no tan sols per allò que es fa en l'àmbit educatiu, sinó, sobretot, per allò que es fa en els mitjans de comunicació públics, com ara IB3. No ajuda en absolut a la normalització el fet que els programes amb més audiència infantil i juvenil s'emetin sempre en castellà.

Quant a l'elecció de la llengua vehicular en l'educació infantil, és un dret reconegut a la LNL, tot i que no ha de suposar cap minva del procés de normalització. El model de trilingüisme d'Unió Mallorquina suposa el respecte a l'autonomia pedagògica de cada centre en l'elaboració del seu model lingüístic, de manera que no imposi percentatges equivalents d'ensenyament en llengua castellana i en llengua catalana. Pensam que la llengua que s'ha de normalitzar és la llengua catalana i que és l'única que mereix una protecció especial. El castellà gaudeix d'una bona salut envejable. Sembla, emperò, que també hem de fer que els nostres joves dominin llengües estrangeres, especialment l'anglès, si volem competir laboralment amb la resta de ciutadans europeus.

S'ha de planificar un desplegament adequat de l'article 4 del nou Estatut d'Autonomia i fer-ho amb el mateix grau de consens que l'actual LNL va aconseguir.

Des del PSM-Verds de Menorca hem deixat ben clara, al llarg de tota la legislatura, l'opinió que

ens mereixia la política lingüística del Govern de les Illes Balears. Estem convençuts que el Partit Popular està portant a terme una ben estudiada estratègia per ensorrar els avanços aconseguits en la normalització de la llengua catalana. El seu objectiu no és altre que deixar la nostra llengua com una espècie de curiositat etnològica, una peça de museu, una curiositat folklòrica. En el marc d'aquesta estratègia, que afecta tots els àmbits de la societat, demolir el que s'havia aconseguit en l'ensenyament és un dels objectius principals. Totes les mesures preses: elecció de llengua a infantil, trilingüisme, etc., no són altra cosa que fites successives de cara a aconseguir aquest objectiu de "solució final". En aquest sentit és òbvia la nostra total i absoluta oposició a aquestes mesures. Des del PSM-Verds pensam que la normalització lingüística ha d'ésser una política transversal i prioritària del futur Govern, basada en els següents eixos:

- Ús de la llengua catalana a l'Administració. L'Administració ha d'emprar en totes les seves comunicacions, en la documentació, en l'atenció al ciutadà, etc., la llengua catalana.
- La llengua catalana ha d'ésser la llengua dels mitjans de comunicació públics. La radiotelevisió pública de les Illes Balears s'ha de convertir en eina fonamental per a la difusió de la llengua catalana.
- La llengua catalana ha d'ésser la llengua d'ensenyament i aprenentatge. Es garantirà el coneixement adequat de la llengua castellana i d'una tercera llengua en acabar l'escolarització.
- Potenciar l'ús social de la llengua catalana a tots els àmbits d'activitat: esport, comerç, indústria, turisme.
- Convenis amb altres territoris de parla catalana per a la promoció exterior de la llengua catalana.

Naturalment s'hi podrien afegir moltes més actuacions i molt més concretes, si més no però és fonamental que el Govern de la nostra terra actuï com ho faria un govern "normal": defensant i promocionant la llengua de la nostra terra.

6. Quines mesures compensatòries impulsaríeu per tal de garantir la igualtat real d'oportunitats? Quina política aplicaríeu a la immigració en general? I en l'àmbit escolar?

El programa del nostre partit parteix del principi bàsic de la igualtat d'oportunitats. És la base de la nostra oferta programàtica, que és bel·ligerant amb herències socials desequilibrades. Volem assegurar que tothom estigui en les mateixes condicions de sortida, amb uns serveis públics de qualitat.

Respecte a la immigració, els socialistes consideram que és una força econòmica positiva per a la societat i que moltes de les suspicàcies sense fonament, d'una part de la població s'han de aclarir. D'entrada, aplicam el principi que la immigració ha d'anar lligada estrictament a les necessitats del món del treball i que les administracions han d'oferir-li els mecanismes necessaris d'integració social i han de lluitar contra qualsevol brot de caràcter racista. També se'ls ha de facilitar l'accés als valors que conformen la nostra societat i un dels mecanismes per aconseguir-ho és l'educació.

D'altra banda, la nostra comunitat necessita un model econòmic mesurat que per ser rendible no hagi d'apostar d'una forma permanent per l'augment de la construcció i del turisme. Si feim un model mesurat tota la resta serà més fàcil. Efectuarem una distribució equitativa entre el centres escolars públics i concertats de l'alumnat amb dificultats d'integració i els immigrants. D'aquesta manera eliminarem la concentració d'alumnat d'aqueixes característiques sols en uns centres. És imprescindible conèixer la realitat, agrupar i classificar els centres per poder solucionar els problemes que pateixen.

En situacions desiguals no hi valen normatives que signifiquin "cafè per a tothom". Dotarem de majors recursos i introduïrem noves maneres d'organització escolar, d'acord amb les particularitats de cada centre educatiu.

Apostam per una major autonomia dels centres, per més responsabilitat dels equips directius i per més mitjans per poder-la dur a terme.

Des d'impulsar mesures preventives a les primeres edats, incrementar els equips d'atenció primerenca, els serveis d'orientació, recursos necessaris per atendre la diversitat..., fins a un Pla de xoc contra l'abandonament dels estudis de secundària i una política d'escolarització socialment equitativa que eviti la creació de guettos.

La política d'integració ha de posar especial èmfasi en programes de formació i educació que fomentin la convivència i l'intercanvi cultural, i ha de tenir una major cooperació i coordinació de les actuacions que desenvolupen en els seus respectius àmbits les diferents administracions. La resposta passa per tenir clars els objectius que es volen aconseguir i els recursos i estratègies per a assolir-los. I en aquest sentit, entenem que l'objectiu bàsic i principal és la incorporació dels immigrants a una societat plural, lliure i democràtica.

A partir d'aquestes consideracions, des del BLOC entenem que per afrontar el fenomen de la immigració s'ha d'engegar un procés d'acollida que proporcioni tota la informació disponible: ajudes que poden rebre, serveis amb els quals poden comptar, regles bàsiques que han de respectar, formes d'organització social i política, organitzacions socials, etc. Cal explicar com s'entra en el sistema d'aquest país, d'aquesta societat, amb informacions bàsiques i completes.

I evidentment s'ha de revisar, actualitzar i dotar dels recursos necessaris el Pla integral de la immigració. El Pla ha d'aconseguir la necessària implicació del Govern referent a noves competències i coordinació amb ens locals i associacions i entitats; accés a la targeta sanitària; habitatge; mercat de treball; augment de recursos per a l'educació i els serveis socials; i un pla específic per a la integració social de la població immigrant.

Dins l'àmbit educatiu, la incorporació nombrosa d'alumnes procedents d'altres països és un repte evident, quant a les noves necessitats d'espai físic i d'organització dels centres, suports, ràtios o professorat de suport. S'ha d'evitar la consolidació de *ghettos* educatius. L'escolarització dels immigrants ha de ser assumida per les escoles públiques i les concertades, amb l'objectiu que tots els centres sostinguts amb fons públics s'hi impliquin igualment. L'escola pública i la concertada han d'assumir a parts iguals l'arribada d'alumnat nouvingut, i l'Administració les ha d'ajudar de manera equitativa.

Des del BLOC proposam impulsar la formació del professorat en l'ensenyament de la llengua i la cultura de les Illes Balears, en l'aprenentatge de les llengües de la immigració, l'educació intercultural i l'educació en valors i per a la ciutadania.

S'aplicaran programes que despleguin de manera universal el currículum propi que assegura el coneixement efectiu de la realitat nacional de les Illes Balears; així com mesures específiques per atendre mancances educatives que puguin tenir o els desavantatges que suposa per a molts d'alumnes l'elevada mobilitat geogràfica de les seves famílies.

Unió
Mallorquina

El tractament del fenomen immigratori requereix actuacions des de molts d'eixos. No es pot tractar de la mateixa manera tots els nouvinguts, perquè cadascun dels col·lectius té necessitats diferents i precisa actuacions diverses.

Els nouvinguts s'han d'integrar progressivament dins la nostra societat i dins la nostra cultura. Això requerirà mesures més o menys intenses en funció de l'origen cultural de cada immigrant.

Per a aquells amb més dificultats, es podria plantejar un model d'aules d'acollida per a la seva posterior integració dins les aules ordinàries.

En l'àmbit escolar, és evident que aquells centres -públics i concertats- que estan situats en barriades amb forta concentració d'immigrants són els que fan un esforç més gran. La solució a aquest problema no és gens fàcil, perquè el nostre sistema legal prioritza l'escolarització en el centre escolar més proper i, d'altra banda, la distribució territorial dels centres no és regular, especialment pel que fa als concertats.

Hem de defugir d'entelèquies imperatives impossibles d'aplicar. S'ha de fomentar una major implicació de tots els centres en l'escolarització d'immigrants amb estímuls adequats -més dotació de personal i de material- i universalitzant les ajudes de transport i menjador a aquells alumnes amb pocs recursos, per tal d'evitar que només rebin ajuda aquells immigrants que s'escolaritzen en centres públics, la qual cosa suposa que renunciïn a fer-ho en centres concertats.

En primer lloc creim indispensable que des de l'Administració educativa es fomenti un canvi radical de mentalitat respecte al que suposa la compensació de desigualtats dins l'ensenyament. Ha de deixar de percebre's com una excepcionalitat, com una espècie d'afegit a la tasca docent per passar a ser considerat com un aspecte més de la funció educativa. És, llavors, dins aquest marc on s'han d'inserir les mesures compensatòries que passen per la corresponsabilitat de tots els centres sostinguts amb fons públics en aquesta tasca. Cal així mateix establir programes, elaborats amb la participació de la comunitat educativa, adaptats a la realitat de cada centre concret i que estableixin objectius a curt, mitjà i llarg termini, periòdicament avaluable i ben dotats de personal i de recursos. Per altra part cal crear nous equips psicopedagògics, i ampliar els existents, amb personal especialitzat en aquesta matèria, a fi que en tot moment els centres comptin amb l'assessorament necessari i adequat. També s'ha de crear una unitat dins el departament d'inspecció únicament dedicat a donar suport tècnic als col·legis i instituts en les tasques de compensació. Si entrem en el tema de la immigració som absolutament partidaris de concebre aquest fenomen com una oportunitat i no com un problema, una oportunitat que ha de fer ressuscitar dins les aules el repte de la multiculturalitat, alhora que la integració dels nouvinguts s'ha d'aconseguir des del coneixement mutu i l'assumpció de la llengua i cultura de les Illes Balears com un vincle comú d'unió. Naturalment per això cal formació específica, cal que els centres dissenyin

les pròpies vies d'actuació, cal que des de l'Administració es possibiliti dur a la pràctica projectes d'innovació al respecte concedint comissions de serveis i creant places específiques a tal efecte. En definitiva, calen actuacions decidides, no simples pegats, si volem que la immigració sigui assumida per tota la societat com una aportació valuosa i no com un perill.

Eduard Riudavets, candidat del PSM Entesa Nacionalista - Els Verds

7. Quin és el model d'escola que defensa el vostre partit, atesa la doble xarxa, pública i privada, que coexisteix aquí? Si aconseguíu governar, quin pla de construccions escolars impulsareu?

Apostam per l'educació com a servei públic que garanteix la cohesió, el desenvolupament i la igualtat d'oportunitats i que té en compte la diversitat social i cultural de la nostra societat i, al mateix temps, que ha de mantenir un caràcter universal, gratuït, laic, democràtic, coeducatiu, científic, integrador i compensador de desigualtats. Una educació que inclou la formació per la ciutadania, una educació que fomenta els valors de la democràcia i el civisme.

S'ha de redissenyar un mapa escolar que no sols cobreixi les actuals necessitats de l'alumnat de l'educació obligatòria a les Illes Balears, sinó veritablement el seu previsible creixement els propers 10 anys; s'ha d'ampliar l'àmbit a l'educació infantil (0-6 anys) i postobligatòria (formació professional i batxillerat), sense oblidar el dret que té la ciutadania en general a l'aprenentatge al llarg de la vida.

Des del BLOC apostam per una escola de qualitat per a tothom, per una educació pública que integri en condicions d'igualtat la xarxa de centres de

titularitat pública i concertada; per una educació integradora a nivell lingüístic, cultural i social; correctora de desigualtats, transmissora de coneixements i de valors per al creixement i desenvolupament personal i social. Això vol dir un sistema educatiu adaptat a la diversitat, amb els recursos necessaris per donar resposta a les necessitats actuals i futures, i per una política d'escolarització socialment equitativa.

A hores d'ara hauríem de comptar amb un Mapa escolar complet que entre altres aspectes, a més de la radiografia de les necessitats actuals de reformes i construccions, contemplés una previsió de les futures. Aquesta previsió ha d'incloure no només les places per escolaritzar tot l'alumnat, sinó també tots els espais i serveis que fan possible una educació de qualitat: aules d'Informàtica per garantir l'accés real a les TIC; gimnàs, aules per a desdoblaments de grups..., i ha d'incloure tot el ventall de l'educació no universitària: des d'una xarxa pública 0-3 fins a conservatoris, escoles oficials d'idiomes...

Per tant, a més de donar resposta a les urgències que tots coneixem de reformes i de noves construccions de centres educatius -repetidament reivindicades, sobretot per les associacions de mares i pares- paral·lelament s'han d'impulsar totes les dotacions que fan possible un sistema educatiu modern i de qualitat.

Unió Mallorquina

Entenem positiva aquesta coexistència de centres per atendre un dret essencial de la nostra societat. El model d'escola pública d'Unió Mallorquina es basa en l'elaboració d'un mapa escolar que no només tengui en compte elements quantitius, sinó també els qualitatius. Els centres públics han de comptar amb instal·lacions homologables i no sols "suficients". Les noves construccions han de tenir en compte l'existència a la zona d'oferta pública, concertada i privada, prioritzant les zones amb més necessitats.

El programa electoral que presentàrem als electors el 2003, deia que l'escola que volíem havia de *"...forjar la societat del futur, garantir la igualtat d'oportunitats, corregir les desigualtats, transmetre valors democràtics, ésser dipositària dels trets identificadors de la nostra cultura i generadora del canvi social"*. Sens dubte, quatre anys després, mantenim la mateixa concepció del model d'escola, però més enllà de teoritzacions, sempre

fàcils, cal concretar. Així, al nostre entendre, des de l'Administració educativa s'ha de potenciar al màxim l'autonomia dels centres alhora que se'ls ha de dotar dels mitjans i recursos suficients per dur a terme la seva tasca. Si parlem de la doble xarxa, partim d'un principi bàsic: tots els ensenyants, treballin a l'escola pública o la privada, han de tenir sous que siguin acords amb la importància de la seva funció que per nosaltres és primordial. L'Administració educativa ha de tenir com a principal objectiu garantir una escola pública de qualitat, on tothom hi tengui accés i ben valorada socialment. Cal trencar la dinàmica de massificació i saturació que s'ha generat aquests darrers anys, per això, és importantíssim comptar amb un "mapa escolar" constantment actualitzat a fi de preveure les necessitats i actuar amb rapidesa. Qualsevol pla de construccions escolars s'ha d'adreçar a l'escola pública, sense regals encoberts de doblers als centres privats, i s'ha de regir pel que fixi el "mapa escolar" i a partir d'uns criteris bàsics: disminució de les ràtios professor-alumne, descongestionar els centres saturats, tendir a escoles i instituts de petites dimensions...

8. Quina és la universitat que voleu? Què pensau que li manca a la UIB?

Volem una universitat eficient, de qualitat, competitiva, organitzada amb criteris de competència internacional, amb capacitat d'atreure els millors estudiants i professors i implicada en tot el territori de les Illes Balears.

Li manquen estudiants, investigadors i més despesa en recerca i desenvolupament. S'haurà d'augmentar el % de la repercussió del valor brut afegit (VAB). La universitat ha de tenir un paper de lideratge en el procés de canvi, de transformació i de modernització de la nostra societat.

despeses originades als estudiants que viuen lluny del campus universitari. Serà necessari, des d'un punt de vista d'infraestructures, acabar amb les mancances que té el campus universitari (entre elles una biblioteca central i un paranimf). S'haurà de plantejar durant la propera legislatura la creació de nous estudis, sent d'entre ells un objectiu prioritari del BLOC la creació d'una facultat de medicina. El BLOC proposa una reforma del Decret de Professorat que inclogui el reconeixement del català com a mèrit forçosament a valorar en els concursos d'accés a places que pugui oferir la UIB. Per últim, el Govern de les Illes haurà de posar en marxa la redacció d'una llei autonòmica d'universitat adaptada a la reformada LOU estatal, així com assumir l'adaptació de la UIB al Procés de Bolonya, intentant aconseguir que el procés de convergència tenguin la menor incidència possible sobre els alumnes treballadors de la UIB.

Des del BLOC per Mallorca apostam per una universitat pública i de qualitat, profundament arrelada a la nostra societat. Propugnam una política decidida de beques que permeti que tots els estudiants, al marge de la situació econòmica de les seves famílies, puguin accedir a l'ensenyament superior universitari. A més, defensam una política de beques destinades a la investigació i a la mobilitat que permetin compensar les

Unió Mallorquina

La universitat està en un moment de canvi de model, com a conseqüència de la convergència europea en aquest camp. No es pot permetre que una societat suposadament rica perdi la batalla de la formació universitària i vegi minvat el nombre d'universitaris any rere any.

La universitat ha d'esser referent social i científic i ara per ara no ho és. S'ha de potenciar una major oferta d'estudis tècnics, sanitaris i turístics, una col·laboració més estreta amb el sector empresarial privat i un acostament de la UIB a la ciutat de Palma. La UIB -inclosos els centres adscrits- ha d'esser la primera opció universitària per a tots els ciutadans de les illes.

Sens dubte el model d'universitat que volem parteix de la necessària i efectiva autonomia que aquesta institució ha de tenir, cal, però, un decidit suport, en tots els àmbits de l'Administració educativa. Pensam que qualsevol universitat ha d'apostar decididament per la investigació i en això també hi té molt a aportar el govern tot creant els canals de comunicació entre l'empresa i la universitat perquè aquesta investigació tenguí posterior projecció. Si ens referim concretament a la UIB, la nostra aposta passa així mateix per afavorir la investigació, donar suport a l'augment de titulacions, incloses titulacions pròpies que s'adiguin amb la realitat cultural, social i econòmica de les Illes Balears, i posar els mitjans necessaris per ajudar a la projecció exterior. S'ha de donar una major empenta al Consell Social i s'ha d'afavorir la col·laboració amb altres centres universitaris, especialment els de les terres de parla catalana. Naturalment, en un altre ordre de coses, des del Govern de les Illes Balears s'ha de facilitar, en tot el que estigui a les seves mans, l'adaptació a l'espai europeu d'ensenyament superior.

9. Quina valoració feis de la política territorial i mediam-biental del Govern durant aquests darrers quatre anys? Quina seria la vostra política territorial i mediambiental si aconseguíu governar?

Aquí sí que és absolutament negativa. El model que ha implantat aquest govern és absolutament insostenible amb els territoris i insolidari amb les futures generacions. La depredació territorial i dels recursos naturals és incompatible amb una concepció moderna de la relació entre societat i territori.

Minva la qualitat de vida dels ciutadans i posa en perill el paisatge illenc. La principal amenaça que ens deixen quatre anys de govern conservador és el consum desmesurat de territori, produït per una construcció que obeeix més a pràctiques especulatives que a resoldre el problema d'habitatge, per exemple, dels nostres joves.

La construcció d'infraestructures inadequades en el nostre territori limitat, megalòmanes han ferit la nostra terra. Estan destruint el paisatge que és el valor de l'oferta econòmica principal d'aquesta comunitat, el turisme. Destruir territori i turisme de qualitat són incompatibles, ben igual que ho és estandarditzar la nostra extraordinària singularitat.

La nostra proposta en aquesta matèria es concreta en tres línies d'actuació: marc legislatiu (lleï del sòl i modificació de les DOT i dels plans territorials de Mallorca i d'Eivissa), polítiques d'habitatge a favor de les necessitats de la població i adients a les noves realitats que la societat d'avui comporta amb un pla de millora dels barris, i, per últim, polítiques per a unes ciutats sostenibles.

Construir un bon futur a les Illes Balears té dos pilars fonamentals: fer un bon ús del territori i invertir en educació. Els dos perills més grans que té la nostra economia són precisament el model econòmic intensiu de depredació del territori, i la manca de productivitat de la nostra economia. La base per a una bona productivitat és invertir en formació de qualitat i aquesta depèn de la qualitat de l'educació

Aquesta ha estat la legislatura de la desprotecció i de la destrucció, la legislatura del ciment, la grava i l'asfalt. Per primera vegada en la història s'han desprotegit zones protegides i s'ha destruït més territori que mai. Tot i que ara tant UM com PP han posat en marxa campanyes per demostrar quin dels dos partits és més verd, la realitat és molt negra.

L'aprovació d'un Pla Territorial de Mallorca desenvolupista, que no només recupera urbanitzacions que s'havien paralytats l'anterior legislatura, sinó que n'incorpora de noves, que permet nous camps de golf i la construcció de grans equipaments en sòl rústic, juntament amb la modificació del Pla de carreteres per a la construcció de noves autopistes han posat i posen en perill la sostenibilitat territorial de Mallorca. I posar en perill la sostenibilitat territorial és posar en perill l'economia.

Per al BLOC, la sostenibilitat territorial només té un camí: un nou model territorial. Aquest nou model s'ha d'iniciar amb la reforma de les Directrius d'Ordenació del Territori, restringint les possibilitats de creixement i respectant la vocació agrícola, forestal i natural del sòl rústic; la derogació de la llei de camps de golf per impedir-ne la construcció de nous i la reforma del Pla Territorial de Mallorca amb criteris proteccionistes, impeding operacions d'urbanisme a la carta.

Aquestes modificacions de normativa s'han de complementar amb la declaració de nous espais naturals protegits i d'una política de dotació de recursos humans i materials que no només facin viable la protecció, sinó que impliqui la col·laboració amb propietaris i pagesos amb ajudes econòmiques directes a activitats que garanteixin la bona conservació dels espais, desgravacions fiscals per a les inversions realitzades dins espais naturals protegits, i foment de la custòdia del territori com a mecanisme de conservació privada del patrimoni.

I tot això ha d'anar acompanyat d'un reforçament de la disciplina urbanística, mitjançant la creació per llei d'una Autoritat autonòmica de control i disciplina urbanística format per totes les administracions amb competència urbanística.

**Unió
Mallorquina**

La protecció del territori és i serà una de les prioritats d'Unió Mallorquina. UM, tot i no gaudir de majories que li hagin permès decidir en solitari el model territorial de Mallorca, ha aconseguit que s'aprovàs un instrument essencial com el Pla Territorial de Mallorca. Emperò no és suficient protegir, sinó que és imprescindible recuperar territori que ha estat objecte de l'especulació i la corrupció urbanística. És una qüestió de supervivència social, cultural i econòmica. El nostre model de desenvolupament ha d'esser respectuós amb el medi ambient i amb els nostres trets culturals, urbanístics i arquitectònics tradicionals.

La valoració podria fer-se amb una sola paraula: desastre. La política del Govern de les Illes Balears, en mans del Partit Popular, ha suposat un desastre total i absolut. S'ha de dir que en aquest desastre els Consells Insulars de Mallorca i Eivissa-Formentera n'han estat col·laboradors necessaris, ja que tenen transferides les competències en ordenació del territori. El cas de Menorca és diferent, el Govern de progrés de l'illa, on hi és present el PSM, ha evitat la destrucció mediambiental que ha estat la característica d'aquesta legislatura a la resta d'illes. El Govern de les Illes Balears ha posat en pràctica, a Mallorca i a Eivissa, un model especulatiu que, apart d'haver endeutat durant dècades l'economia de les Illes Balears, ha fomentat negocis tèrbols, adjudicacions milionàries a amics i correligionaris i en definitiva la corrupció urbanística que ha embrutat el bon nom de les Illes Balears.

La política del PSM-Verds de Menorca respecte als temes territorials és clara: desenvolupament sostenible, diversificació econòmica, preservació mediambiental, infraestructures segons les necessitats i no segons les possibilitats de negoci, prioritat de la qualitat de vida de la majoria enfront del lucre d'uns pocs. Certament, a més, això no és una declaració de principis, és la constatació d'una realitat. A Menorca és el que s'ha posat en pràctica amb excel·lents resultats, valorats i premiats fins i tot a l'estranger: prohibició total de noves construccions en sòl rústic, desclassificació de sòl costaner urbanitzable, reducció de les previsions poblacionals, suport a l'economia productiva, suport al sector agrari com a preservador de l'entorn tradicional i natural, aposta decidida per un turisme de qualitat...

10. Quin tipus de política educativa municipal desenvoluparia el vostre grup? Oferiria programes educatius als centres escolars? Inclouria en els pressupostos partides econòmiques per impulsar activitats extraescolars als centres? Com impulsaríeu la vostra política per convertir el poble o la ciutat en educatiu?

La col·laboració entre les administracions per millorar l'educació no es pot escatimar, ha de ser una realitat immediata, ha de fer possible l'obertura dels centres de les 8h a les 20h, si fa falta, cada dia de la setmana. D'aquesta manera els centres educatius es convertiran en punts d'acollida i de dinamització de la vida social i cultural de l'entorn on es troben.

És evident que aquests objectius no es poden aconseguir sols amb intencions, sinó amb assignació pressupostària suficient, que és el que farem.

Tot i que les propostes per a cada un dels municipis es concreten en els respectius programes electorals, en general, des del BLOC entenem que es fa especialment necessari cooperar amb els ajuntaments.

Des de la perspectiva que l'educació és responsabilitat de tots, el BLOC proposa una sèrie de mesures per implicar encara més els ajuntaments, ja que són les administracions més properes als ciutadans i les que més coneixen (o haurien de conèixer) la realitat. Per tant és a través dels municipis que es pot potenciar al màxim la participació ciutadana des dels primers escalons de la vida escolar.

Des del BLOC proposam que d'acord amb els ajuntaments, les AMIPA i les entitats socials de les barriades i els pobles es despleguin itineraris i programes de socialització dels infants que ajudin a recuperar la ciutat o el poble per als més joves.

Les escoles han de ser centres de dinamització i millora de les barriades i els pobles on s'ubiquen, per això proposam donar un ús social a les infraestructures escolars (patis, biblioteques, pistes esportives...) mitjançant convenis amb ajuntaments, consells insulars i entitats cíviques.

Cal tenir present també que els ajuntaments, tot i que han anat incrementant els serveis que ofereixen, són les administracions que més dificultats de finançament tenen, per això les propostes de cooperació i col·laboració aniran acompanyades de dotació econòmica. Per això el BLOC es proposa impulsar diferents línies polítiques adreçades als ajuntaments, destacant especialment les destinades a la creació d'una xarxa pública d'escoles infantils.

Unió Mallorquina

Una de les prioritats de la política educativa municipal ha d'esser l'educació infantil en el tram 0-3 anys. S'ha de compatibilitzar la construcció d'alguns nous centres municipals amb l'extensió de convenis amb les entitats representatives dels centres privats d'educació infantil - que abasten molt més territori i, per tant, molta més població- mitjançant un sistema d'abonaments. A mig termini aquestes ajudes haurien d'arribar a tota la població, començant per aquells més desfavorits.

La col·laboració amb l'Administració educativa en relació als centres d'infantil i primària seria una altra de les prioritats, així com una major dinamització de les instal·lacions dels centres amb col·laboració amb les famílies.

La política educativa municipal ha d'anar lligada, també, a la política cultural, i en aquest darrer aspecte és evident que queda molt per millorar, especialment a la ciutat de Palma.

A tota aquesta sèrie de preguntes tinc una resposta força senzilla: sí. Per un motiu ben evident, és el que a Menorca s'està fent, és el que a Menorca estem duent a terme: pla insular d'educació

infantil 0-3 anys -impulsat pel Departament d'educació del Consell Insular de Menorca gestionat pel PSM, que amb la col·laboració dels ajuntaments i amb una forta dotació econòmica ha possibilitat que l'illa tenguí els més alts índex d'escolarització i qualitat en aquesta etapa educativa de tot l'Estat espanyol-, pla d'espais familiars, programa d'educació infantil al medi rural, etc. A això s'hi han d'afegir les partides pressupostàries municipals dedicades a activitats extraescolars, a suport a les associacions de pares i mares, a sortides escolars, etc. Però una cosa és certa, tot això s'ha fet no ja sense la col·laboració del Govern de les Illes Balears, sinó més aviat amb una oberta i clara hostilitat. No tan sols s'ha negat a oferir el seu suport, sinó que ha posat totes les dificultats possibles.

En conseqüència, la nostra política municipal es fonamenta en l'organització d'activitats complementàries a l'ensenyament reglat, en la posada en marxa, omplint-los de contingut, de consells municipals d'educació i, en definitiva, en fer dels ajuntaments un agent educatiu més. Sens dubte, però, des d'una coordinació i un suport econòmic dels Consells Insulars respectius i amb l'estaló del Govern de les Illes Balears, en tots els aspectes.

Si parlem, per altra banda, de ciutats educadores, pensem que cal, tal i com vàrem fer a Ciutadella la passada legislatura, elaborar un projecte educatiu de ciutat, un projecte fruit de múltiples trobades, d'una àmplia participació i de la voluntat compartida d'arribar a tots els aspectes de la gestió municipal. Si seguim la filosofia de Tonucci, que és qui millor ho ha plantejat, s'ha d'impulsar la concepció que "tot és susceptible de ser una eina educadora" i que qualsevol decisió d'un Ajuntament té conseqüències -positives o negatives- en l'educació dels infants. Aquesta és l'arrel, cal llavors, passa a passa i amb paciència, implicar a tota la ciutadania en la tasca d'educar. Educar és cosa de tots. □